

еднѣ хубавѣ одѣ, подушилъ у него единъ момѣкъ, пѣленъ съ надѣжды, та си сложилъ рѣцѣ-тъ на главѣ-тъ му и го благословилъ за поетъ.

Въ 1817 л. Пушкинъ като си свръши наукѣ-тъ у лица, намѣсти ся на службѣ въ коллегіѣ-тъ на Вънкашны-ты дѣла у Петербургъ. А пакъ тогава душевный русскій животъ слѣдъ дългѣ отпочивкѣ бѣше начинѣлъ да зима друго лице: духовно-то движеніе отъ западъ зело бѣше да ся вмѣква въ различни русскы кръгове, а по име у млади-ты, отъ кои-то една партія подъ име книжевна начинѣла бѣше да ся опира и да додѣва на правителственнѣ-тъ системѣ съ намѣреніе да пробіе и изравни свободоуменъ пѣтъ у дръжавны-ты урядбы. И Пушкинъ увлѣченъ отъ тѣхъ буйнѣ млади дружинѣ пристанѣ и на ума, та съ пѣсни-ты си, кои-то дѣхѣхъ не републиканскы идеи, станѣ и тѣлкуватель на чюства-та и на желанія-та. Ода-та му на кинжалъ (на сѣкъ), коя-то въ образъ на пѣсьнь изказваше всички желанія на занесены-ты млади другары вмѣкнѣ ся въ всички кѣтища изъ широкѣ-тъ дръжавѣ та му разнесе име-то на всѣдѣ. Въ тѣхъ и въ другы отъ това врѣме пѣсни Пушкинъ ся водѣше по Державина, Жуковского, Батюшкова, нѣ колко-то и да ся дръжаше за тѣхны-ты назоры той еще тогава гы надминѣ съ посъвършены образы, идеи и съ пѣснопойческый полѣтъ.

Зарадъ това негово политическо свободоумно прѣклоніе въ пѣсни и въ разговоры, него пропѣдихъ отъ Петербургъ въ Екатеринославъ, дѣто го турихъ въ писалище-то на генералъ Юзова, управителя на южны-ты поселенія, и то въ това врѣме (1820), кога-то бѣше вече свръшилъ и издалъ прѣво-то си по-голѣмо твореніе: Русланъ и Людмила и за кое-то Жуковский откакъ го прочелъ пратилъ Пушкину портрета си съ надписъ: «Ученику побѣдителю отъ побѣденѣго учителя.» Това твореніе е притча отъ шесть пѣсни, и о-